

deda — nanj pa položi svoj lanski panj, ki je lovil vanj čmrlje. Na vrh panja položi dve rjavi škatlici od cikorje, ki jima je bil prej odstranil dno in pokrov. Skozi luknjo v stolovem naslonjaču pa gleda, če bo podoba v „očesu“ dovolj lepa. Modro si položi preko glave kos slamnice in šteje: „Ena, dve.“ — „Tri“ že ni mogel več došteti, zakaj fotograf z nasprotnega okna ga je gledal s svojim temnim očesom. Prej nego je Francek rekel „tri“, je mož dovršil tudi tukaj svoje delo: vjel je namreč v tisto oko domačega umetnika Francka, kako je hotel on fotografirati sestro Metko. Zraven fotografa sta bila pa tudi oče in mati, ki se nista mogla vzdržati smeha, da je fotograf vnovič vjel njiju otroka v svojo škatlo — aparat — kakor ga nazivlje on sam, in sicer ju je vjel zastonj.

Kakšno veselje je bilo šele štirinajst dni pozneje, ko je fotograf poslal izgotovljene slike! Županova družina je bila ovekovečana pri obedu. Vsak je bil zadovoljen sam s seboj, zadovoljen, da ga je „zadel“ fotograf. Ali Francek in Metka sta dobila še drugo sliko, in sicer zastonj — pa je nista bila nič posebno vesela, zakaj vedela sta, da je bilo res vse tisto, kar je videl mož skozi temno oko, in vendar bi bila tako rada, da bi ju ne bil videl. Izročila sta sliko materi, naj jo skrije. In res jo je skrila.

Toda sedaj sta Francek in Metka že odrasla. Svoje poštene mladostne zabave se ne sramujeta, saj sta se z zabavo privadila delu, ki ju živi in jima je porok, da jima ne bo slabo na svetu, dokler si bosta s poštenim delom služila vsakdanji kruh. V dokaz tega sta meni izročila sliko, naj jo pokažem „Zvončkovim“ čitateljčkom, pa sem jima prav rad ustregel. Evo vam „Domačega umetnika“!

P. ST. POLENČAN:

Strah.

Arabska legenda.

Jezdec je jezdil iz Bejruta v Damask. Spotoma zagleda poleg palmovega drevesa starko v raztrgani obleki, z nagubanim obrazom. Jokala je ter govorila s tresočim glasom: „Kdo me popelje v Damask?“ Mladenič ustavi konja, se ozre na nesrečnico ter jo — ginjen od njenega jadikovanja — posadi zadaj na konja. Nato odjezdita dalje.

Spotoma pa mladenič vpraša: „Kako ti je pa ime, ti moja žalostna sopopotnica?“

„Prijatelj,“ odgovori starka, „jaz sem Črna kuga.“

Jezdec jo je hotel, tresoč se od strahu, vreči s konja.

„Vse zaman,“ je rekla ona, „tudi brez tebe dospem v Damask. Sicer pa nimam nikakega slabega namena s teboj, celo pripravljena sem poplačati tvoje usmiljeno srce; povej mi, česa si želiš?“

„Dobro,“ je ta odgovoril; „povedem te v mesto, toda ti ne smeš tam umoriti nikogar!“

„To ni mogoče; toda reci mi, koliko oseb smem umoriti?“

„Nič več nego šestdeset.“

„Šestdeset? Bodi!“

„Toda,“ je dodal jezdec, „kako te naj kaznujem, če se ne boš držala dogovora?“

„Dobiš me zvečer za veliko cerkvijo; pridi in me umori!“

Naslednjega dne je umrlo v Damasku petnajst, drugega trideset in tretjega dne šestdeset oseb. Razsrjen je tekel mladenič za cerkev in dobil tamkaj starko. „Ali tako izpolnuješ svojo obljubo?“

„Nimaš mi ničesar predbacivati,“ odvrne ona z mirnim glasom. „Storila sem, kakor sva se dogovorila. Prvega dne sem umorila petnajst, drugega dvajset, tretjega pa petindvajset oseb.“

„Kaj pa druge osebe, ti lažnivka?“

„Druge? Druge so umrle samo iz strahu.“

Pesem o pipčku.

*V dar iz semnja pipček
je prinesla nama
s sestro malo Stanko
dobra naša mama.*

*In potem? No, potlej
tja sva šla do hribčka,
pa s seboj sva vzela
svoja rdeča pipčka.*

*Jaz sem bil zidar,
pa sem zidal hiško,
lepo, belo, majhno
kot za kako miško.*

*In potem tesar:
tesal sem oboj,
hišici hodnik,
da je tekel znoj.*

*Pipček bil je žaga,
pipček bil sekira,
cele božje dneve
nič imel ni mira.*

*In da videli bi
delo moje Stančke,
ko je pridno kuhala,
za tesarja žgančke...*

*In zato, ti drobni,
moj rdeči pipček,
me še zdaj spominjaš
na mnog srečen hipček!*

Cvetko Gorjančev.

